

Darina
31. 12. 2026
Búda pod Ostredkom

„Načo sa tam mám trepať!?“ osopila sa rozospatá Darina na rodičov. Sedela na posteli a neveriacky sa pozerala na hodinky. Na displeji bolo 5:05.

„Na Silvestra. Na to sa tam máš trepať,“ chechtal sa jej mladší brat Jano. Vyzeral ako koráb na rozbúrenom mori, pri chôdzi sa mu prebytočné kilá okolo pásu prevaľovali zo strany na stranu. Špeciálne lekár-

ske pásky pripevnené okolo ruky a nohy mu kontrolovali hladiny cukrov a tukov v tele, tiež merali tlak a dohliadali, aby sa neprejedal. Boli to na pohľad sofistikované zariadenia, ale fungovali mimoriadne zákerne. Stačilo, aby si len pomyslel na čokoládu, a pásky okamžite vysielali signál do čipu medzi jeho lopatky. Po krátkom zapípaní mu uštedril elektrošok. Druhý stupeň bol naprogramovaný tak, že čip reagoval, keď už nejakú sladkosť zjedol. Jano sa radšej k tomuto stupňu neprepracoval, nechcel vedieť, čo by nasledovalo.

„O desať minút odchádzame. Je mi jedno, či ste pripravení. Naložíme vás do auta tak či tak!“ ziapala mama z kuchyne. Bolo ju určite počuť až k susedom. Darina bývala s rodičmi a bratom v novej modernej bytovke v dvojpodlažnom byte vybavenom všetkou možnou aj nemožnou technikou. Dom z najmodernejších odľahčených stavebných materiálov bol síce efektný, takmer dokonalý, ale mal jednu chybu – jeho múry dostatočne nezachytávali zvuky. Tie prenikali stenami v zmenených podobách a vytvárali zvláštne akustické javy. V praxi to znamenalo, že keď si napríklad niekto zo susedov grgol, Darina to vo svojej izbe

počula ako dutý gong. A keď mama kričala, susedia mali zaraz v byte staromódnu zvonkohru.

„Odteraz máš všetko na starosti ty, Cicero. Dobre sa mi tu o to postaraj,“ lúčil sa otec s ÚBR-tom, čiže s Ústredným Bytovým Robotom, čo bol vlastne zabudovaný počítač, ktorý všetko v byte reguloval. Svetlo, stroje na upratovanie, spotrebu vody... Niekeddy aj proti vôli obyvateľov. Keď, dajme tomu, Cicero zaznamenal, že v jeden deň išla práčka trikrát a umývačka riadu dvakrát, nedovolil nikomu napustiť si vaňu. Aby šetril vodu. Takže keď Jano prišiel v taký deň zo školy vyváľaný v blate, čo bola obľúbená zábava jeho spolužiakov, mohol sa len osprchovať, aj to iba nastavených päť minút. To ani zďaleka nestačilo na očistu každej faldy na jeho bruchu a Darina musela v izbe znášať spuchnutý bahnový smrad až do ďalšieho dňa.

Mimochodom – detská izba. I napriek tomu, že bývali vo veľkom dvojpodlažnom byte, Darina mala spoločnú izbu s Janom, pretože otec chcel mať pracovňu a jedna miestnosť bola vyhradená iba preňho. Čo na tom, že bol stavbyvedúci a pracoval iba v teréne. Vyhlásil, že potrebuje priestor pre seba, mama ho vyob-

jímala a vyhnala deti do jednej cimry, kde si svorne súrodenecky liezli na nervy.

„Vysmradni sa do kúpeľne, tchor jeden,“ nežne oslovila brata, ktorý sa spotil pri zatváraní svojho kufra. Zložila si rukavice aj mohutné čierne okuliare, ktoré boli nevyhnutnou súčasťou jej druhej reality na sociálnej sieti, zvanej Oxacul, ktorej sa stala súčasťou ako každý človek na planéte v deň svojich trinástich narodenín. Prezliekla sa do športového, rozhádzané pyžamo a posteľ nechala tak. Vedela, že Cicero sa bude nudiť, kým budú preč, a všetko ustelie aspoň trikrát. Jedine vankúš si schovala do skrine, pretože ten odľud robotický zvykol jej a bratov vankúš vymeniť. Mama tvrdila, že je to nezmysel, ale Darina vedela svoje. Bratov smrad rozoznala na päť metrov. V návode na používanie ÚBR-ta síce písali, že robot sa časom naučí detailne vyhovieť potrebám všetkých členov domácnosti, ale výrobca už nedodal, že jeho umelá inteligencia je na takej úrovni, že rozozná nielen to, kto má čo rád, ale aj kto čo nenávidí, a bude robiť prieky.

Malo to svoje výhody. Tým, že všetko oňuchávala, či jej to Cicero nepovymieňal, cibřila si čuchové bunky. Už-už sa blížila k úplnej čuchovo-zmyslovej dokona-

losti, ale to Darina ešte netušila. Nateraz ju zaujímalo jediné: či sú veci, ktorých sa dotýka, jej.

„Deťúrence, ako ste na tom?“ vošiel do izby rozžiarený otec. Mädlil si ruky a s iskrou v oku sledoval dvoch nešťastníkov. Jano sedel na kufri, nijako sa mu nedarilo zavrieť ho, a ofučaná Darina mala už zase nasadené Oxaculy a venovala sa svojmu paralelnému neživému životu. Firma prevádzkujúca sieť Oxacul pred pár dňami dovolila, aby sa ľudia mohli na ňu prihlasovať aj pod vymyslenými menami. Darina sa nevedela dočkať, kedy si zmení identitu. Už dlho tam bola pre ňu nuda. Všetkých poznala, mala pocit, že každé video už videla, že každú hru už hrala. Ale zmenené identity, tie by mohli vnieť do jej života trochu vzrušenia! Chvíľu potrvá, kým zistí, kto je kto, nehovoriac o tom, že sa nevedela dočkať, či s menom si bude môcť zmeniť aj vzhľad. Nateraz sa dali upravovať len jej vlastné podobizne. Ale Darina si želala byť staršia, mať plnšie pery a hrubšie obočie, dlhšie vlasy a mierne vypuklý nos. V zrkadle mala všetko presne naopak.

„Pomôž mi, ocko, prosím ťa,“ natahoval sa Jano s kufrom.

„Ukáž,“ oco chytil obrí kufor, ktorý bol ľahší, než

čakal, vyšmykol sa mu z rúk a zletel dolu schodmi. Cestou sa otvoril a povypadávali z neho kocky zo stavebnice, ktorú si tam Jano celú napchal a keďže to bola stavebnica antigravitačná, vzápätí sa kocky poodrážali od kovového nábytku a ostali voľne visieť vo vzduchu. V kufri zostali iba jedny náhradné spodky a jedno tielko – celá Janova garderóba. „No nič, popros Cicera, nech ti s tým pomôže,“ poklepal ho usmievajúci sa oco po ramene a Jano sa s fučaním zliadol schodmi.

„Hééééééj!“ zvrieskla Darina, keď sa jej obraz pred očami odrazu vypoľ. „Ty zákerná tučná guľa, okamžite to zapni!“ zložila si Oxaculy, aby vynadala bratovi, ale nosom narazila rovno do otcovho nosa.

„Čau, kráska,“ povedal jej zblízka a pobožkal ju.

„Ja nikam nejdem. Zapni mi to,“ odtiahla sa.

„Keď nemáš nič zbalené, tvoja chyba. Oblečieš si, čo tam bude,“ oco sa neprestával usmievať. Vzal jej Oxaculy a odložil ich na kraj posteľe.

„Na to zabudni!“ vybehla Darina z izby a zamkla sa v kúpeľni. Sadla si na vyhrievanú záchodovú dosku. Po sekunde z nej vyskočila a začala nadávať ÚBR-tovi. „Cicero, už zase máš nastavenú vyššiu teplotu! Tá doska ma páli, pretože nerozoznáš, kto na nej sedí! Ho-

rúcu platňu pod zadkom má rád môj maslovitý brat. Mne stačí príjemných dvadsať stupňov, tak si to už láskavo zapamätaj!“ pišťala. Vzápätí si spomenula, že to Cicero určite zase urobil naschvál. Nenávidela ho. Ale nenávidela aj všetko ostatné. Chcela len svoje Oxaculy, v ktorých bol život životom. Tam si vedela všetko zariadiť tak, aby bola šťastná. Nie ako toto prežívanie, kde jej všetci a všetko liezlo na nervy.

Našťastie mala ešte Oxaculok. Záchranný náramok pre prípad, že nemohla mať Oxaculy na očiach. Znamenával všetky aktivity, ktoré sa tam diali počas jej neprítomnosti. Keď Oxaculok stisla ukazovák a palcom, aktivoval sa hologram, ktorý jej zasvietil nad zápästím. Mal príjemné pastelové farby a ovládal sa ukazovákom druhej ruky. Oxaculok bol nepremokavý, ohňovzdorný, nedal sa roztrhnúť ani rozbiť, nikdy sa neošúchal a dokázal meniť vzhľad tak, aby sa hodil ku každému oblečeniu. Mohol byť navlečený na ruke už natrvalo, nikdy ho nebolo treba dávať dolu. Ostával s človekom až do smrti, najnovšie si ho ľudia želali aj do hrobu. Nevedeli sa s ním jednoducho rozlúčiť.

„Ešteže ťa mám,“ hladila Darina Oxaculok, pobozkala ho a pritúlila si ho k lícu, keď sa naštartoval.